

Warszawa, 18.07.2023

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Marcin Wiącek

XI.501.14.2022.JJ

Sąd Najwyższy

III Izba Cywilna

Plac Krasińskich 2/4/6

00-951 Warszawa

Wnioskodawca:

Prokurator Generalny

sygn. akt III CZP 143/22

STANOWISKO

RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

W związku z przesłanym przez Sąd Najwyższy odpisem zagadnienia prawnego w sprawie o sygn. akt III CZP 143/22 wraz z uzasadnieniem, działając na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2023 r. poz. 1058, t.j.; dalej: „ustawa o RPO”), przedstawiam stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich wobec wniosku Prokuratora Generalnego o rozstrzygnięcie następującego zagadnienia prawnego:

„Czy w sprawie o ustalenie albo zmianę płci wytoczonej przez osobę transseksualną pozostającą w związku małżeńskim lub posiadającą dzieci, po stronie pozwanej muszą wystąpić obok żyjących rodziców, nierozwiedziony małżonek lub dzieci powoda, a ich współuczestnictwo ma charakter współuczestnictwa jednolitego (art. 73 § 2 k.p.c. w zw. z art. 72 § 2 k.p.c.)?”,

złożonego na podstawie art. 83 § 1 i § 2 w zw. z art. 23 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2023 r. poz. 1093, t.j.; dalej jako: „ustawa o SN”).

W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich w postępowaniach dotyczących korekty płci metrykalnej, rozstrzyganych w oparciu o art. 189 k.p.c., nie zachodzą rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych co do osób, które powinny występować po stronie pozwanej, a co z tym idzie nie istnieje potrzeba ujednoczenia orzecznictwa w tym zakresie – nie są w związku z tym spełnione przesłanki do podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały, o którą wnosi Prokurator Generalny.

W związku z powyższym, wnoszę o odmowę podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały.

Uzasadnienie

I. Znaczenie standardu orzeczniczego w postępowaniach w sprawach o ustalenie płci

1. Prawo osoby transpłciowej do funkcjonowania w zgodzie ze swoją tożsamością płciową stanowi element prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego gwarantowanego przez art. 47 Konstytucji RP, a także wiążące Polskę normy prawa międzynarodowego, w tym art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności¹ (dalej jako: „Konwencja” lub „EKPC”). Realizacja tego prawa poprzez umożliwienie osobom transpłciowym uzgodnienia płci metrykalnej – tj. dokonania odpowiednich zmian oznaczenia płci w akcie urodzenia i

---

¹ Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.).

dokumentach tożsamości, tak aby były zgodne z płcią odczuwaną – jest zatem pozytywnym obowiązkiem państwa².

2. Celem postępowania o ustalenie płci jest przede wszystkim zapewnienie ochrony godności osoby transpłciowej, której dotyczy. Z tego względu Rzecznik Praw Obywatelskich popiera stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 marca 1991 r. (sygn. akt III CRN 28/91), w którym podkreślono, że „judykatura powinna dążyć do wykorzystania wszelkich możliwości interpretacyjnych i takiej wykładni obowiązujących przepisów prawnych, która pozwoliłaby już obecnie na uwzględnienie dążeń ludzi odczuwających boleśnie sprzeczność między płcią nieodparcie pożądaną a płcią biologiczną i wpisaną do aktu urodzenia”.
3. W prawie polskim nie istnieją obecnie przepisy prawne regulujące wprost procedurę prawnego uzgodnienia płci. Jedynym dostępnym dla osób transpłciowych rozwiązaniem jest wytoczenie powództwa przeciwko rodzicom na podstawie art. 189 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.; dalej jako: „k.p.c.”). O takiej formule uzgodnienia płci metrykalnej ze stanem faktycznym przez osoby transpłciowe rozstrzygnął Sąd Najwyższy w utrwalonej już linii orzeczniczej, omówionej poniżej.
4. Orzecznictwo sądów powszechnych w sprawach o ustalenie płci w trybie art. 189 k.p.c. rozwinęło się na przestrzeni ostatnich 30 lat, kształtując tym samym standard wypełniający istniejącą lukę prawną.
5. Sprawy dotyczące ustalenia płci nie są jednostkowe. W 2020 r. Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił się do wszystkich sądów apelacyjnych o udostępnienie informacji statystycznych na temat liczby i sposobu zakończenia postępowań o ustalenie płci prowadzonych w latach 2014-2019 przez sądy okręgowe pozostające w obszarze każdej z apelacji. Z przekazanych danych wynika, że we wskazanym okresie powództwo wniosło w Polsce 647 osób, z czego tylko 4 sprawy zakończyły się prawomocnym wyrokiem oddalającym powództwo. Podobne badanie Rzecznik Praw Obywatelskich przeprowadził w 2023 r. w stosunku do postępowań prowadzonych w latach 2020-2022 – w tym okresie powództwo o ustalenie płci zostało wniesione przez 1157 osób, z czego prawomocnie oddalono powództwo w

---

² Zob. m.in. wyroki ETPC z 25 marca 1992 r. B. p. Francji, skarga nr 13343/87; z 11 lipca 2002 r. Christine Goodwin p. Zjednoczonemu Królestwu, skarga nr 28957/95; z 23 maja 2006 r. Grant p. Zjednoczonemu Królestwu, skarga nr 32570/03; z 17 stycznia 2019 r. X p. byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii, skarga nr 29683/16.

4 sprawach. Z przeprowadzonej analizy wynika również, że w znakomitej większości wskazanych spraw z okresu sprawozdawczego 2020-2022 po stronie pozwanej nie występował ani małżonek, ani dzieci osoby powodowej (tylko w trzech sprawach po stronie pozwanej występował małżonek osób powodowych). Oznacza to, że zarówno w praktyce, jak i orzecznictwie sądów powszechnych rozpatrujących te sprawy nie istnieje rozbieżność co do tego, jaki podmiot powinien występować po stronie pozwanej – w niemal każdej ze spraw byli to rodzice (lub rodzic) albo kurator ustanowiony w to miejsce.

II. Synteza polskiego orzecznictwa

Pierwsze próby rozwiązania problemu

6. Pierwsze orzecznictwo w sprawach o uzgodnienie płci pochodzi z lat 60. XX wieku. Orzeczeniem Sądu Wojewódzkiego dla m. st. Warszawy z dnia 24 września 1964 r. (sygn. akt II Cr 515/64) sprostowano akt urodzenia na skutek wcześniejszej operacyjnej korekty płci, posługując się analogią z art. 23 ust. 3 dawnego prawa o aktach stanu cywilnego, z zaznaczeniem tej zmiany ex nunc.
7. Następnie w 1978 r. w uchwale Sądu Najwyższego z 25 lutego 1978 r. (sygn. akt III CZP 100/77) uznano za dopuszczalną zmianę oznaczenia płci bez konieczności uprzedniego przeprowadzania operacji chirurgicznej poprzez sprostowanie aktu urodzenia.
8. W latach 1982–1987 sądy rejonowe w kilku sprawach prostowały, a nawet zmieniały akty urodzenia co do płci oraz brzmienia imienia i nazwiska.
9. Piśmiennictwo z późnych lat 80. i wczesnych lat 90. XX w.³ skupiało się na odpowiedzi na pytania: czy w świetle obowiązujących przepisów w ogóle dopuszczalne jest orzeczenie o płci osoby, a jeżeli odpowiedź byłaby pozytywna, jak

---

³ Przykładowo: M. Filar, „Prawne i społeczne aspekty transseksualizmu”, PiP 1987, nr 7, s. 67; M. Filar, „Prawne i społeczne aspekty transseksualizmu” [w:] „Prawo a medycyna u progu XXI wieku”, pod red. M. Filara, Toruń 1987, s. 83; M. Filar, Glosa do uchwały SN z dnia 22 czerwca 1989 r., III CZP 37/89, PiP 1990, nr 10, s. 116–118.31. Z. Radwański, Glosa do uchwały SN z dnia 22 czerwca 1989 r., III CZP 37/89, OSP 1991 z. 2 poz. 35. J. Pisuliński, Glosa do uchwały SN z dnia 22 czerwca 1989 r. III CZP 37/89, PiP 1991, nr 6, s. 112–116. J. Ignatowicz, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1995 r., III CZP 118/95., OSP 1996, z. 4 poz. 78. M. Filar, Transseksualizm jako problem prawny, PS 1996, nr 1, s. 74.

taka zmiana powinna zostać odwzorowana w aktach stanu cywilnego. Postulowano także uregulowanie systemowe lub poprzez uchwalenie odpowiednich nowych przepisów lub zmian w kodeksie cywilnym albo w prawie o aktach stanu cywilnego⁴.

Standard orzecniczy z lat 90. XX wieku

10. W orzecznictwie Sądu Najwyższego w latach 90. XX wieku podjęto próbę odpowiedzi na powyższe pytania, co ukształtowało standard jurydyczny w przedmiocie postępowań o korektę płci metrykalnej.
11. Sąd Najwyższy w dniu 22 czerwca 1989 r. (sygn. akt III CZP 37/89) uznał, że występowanie transseksualizmu nie daje podstawy do sprostowania oznaczenia płci w akcie urodzenia. W uchwale 7 sędziów, której nadano moc zasady prawnej, powołano się na ówczesne przepisy o aktach stanu cywilnego, zgodnie z którymi można było sprostować akt stanu cywilnego w razie błędnego lub nieściśłego zredagowania. Sąd Najwyższy stwierdził, że: „sprostować jednak można tylko to, co było błędne od początku, tj. w dacie sporządzenia aktu (ex tunc); natomiast późniejsze zmiany poszczególnych elementów stanu cywilnego (ex nunc) zarejestrowane są z reguły w formie wzmianek dodatkowych, wyjątkowo zaś dopuszczalne jest ustalenie treści aktu stanu cywilnego, jeżeli akt unieważniony ma być zastąpiony nowym aktem, jak również sporządzenie nowego aktu urodzenia, przy jednoczesnym skreśleniu dotychczasowego, w razie orzeczenia przysposobienia (art. 32 pkt 1 i art. 49 ust. 1 a.s.c.). Prawo o aktach stanu cywilnego nie przewiduje w szczególności zmiany zapisu w akcie urodzenia dotyczącego płci. Poza tym aktem prawnym także żaden inny przepis nie przewiduje możliwości tzw. sądowej zmiany płci”. Uchwała ta stanowi standard orzecniczy do dziś.
12. Następnie, postanowieniem z dnia 22 marca 1991 r. (sygn. akt III CRN 28/91) Sąd Najwyższy podkreślił, że poczucie przynależności do danej płci jest dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. i można dochodzić jego ochrony w trybie

---

⁴ Za wprowadzeniem nowych przepisów regulujących zagadnienie uzgodnienia płci opowiedzieli się m.in. M. Filar, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1989 r., jw.; J. Pisuliński, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1989 r. jw.; J. Leszczyński, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1989 r., III CzP 37/89, Pal. 1992, nr 3-4, s. 100; M. Safjan, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1991 r., III CRN 28/91, Ps 1993, nr 2, s. 90. Przeciwny wprowadzeniu odrębnych przepisów był A. Zielonacki, „Zmiana płci w świetle prawa polskiego”, RPEiS 1988, z. 2, s. 39 i n.

procesowym. W wyniku tego orzeczenia wyjaśnione zostały wątpliwości związane z trybem, w jakim osoba transpłciowa może dochodzić korekty aktu urodzenia. Za podstawę takiego roszczenia wskazano art. 189 k.p.c.

13. W uchwale z 22 września 1995 r. (sygn. akt III CZP 118/95) Sąd Najwyższy stwierdził, że zmiana oznaczenia płci możliwa jest tylko na podstawie orzeczenia wydanego w procesie, w którym pozwanymi są rodzice strony powodowej (ewentualnie w przypadku ich śmierci kurator ustanowiony w ich miejsce).

Najnowsze orzecznictwo

14. Powyższe orzeczenia Sądu Najwyższego z lat 90. XX w. ukształtowały linię orzeczniczą w sprawach o sądowe ustalenie płci. Na podstawie wyprowadzonej z nich procedury od 30 lat sądy w Polsce uwzględniają powództwa osób transpłciowych. Druga dekada XXI wieku przyniosła jednak kolejne zagadnienia dotyczące tej procedury.

15. W wyroku z dnia 6 grudnia 2013 r. (sygn. akt I CSK 146/13) Sąd Najwyższy uznał za niezbędne pozwanie w postępowaniu o ustalenie płci także małżonka osoby transpłciowej – o ile w momencie wytoczenia powództwa powód pozostaje w związku małżeńskim – a także jej dzieci. Wyrok ten komentowany był jako zmiana stanowiska Sądu Najwyższego co do kręgu pozwanych w procesie, co jednak nie jest w pełni uzasadnione. Zapadł on bowiem w specyficznym stanie faktycznym, gdyż w toku postępowania nie ustalono, że powódka nadal pozostawała w związku małżeńskim oraz posiada pochodzące z niego dzieci. W związku z tym, po uprawomocnieniu się wyroku ustalającego, że jest ona kobietą, doszło do powstania małżeństwa jedнопłciowego, wykluczonego przez polskie prawo. Prokurator wystąpił więc do sądu o wznowienie postępowania, w konsekwencji czego sąd okręgowy oddalił powództwo o ustalenie płci z uwagi na to, że powódka pozostawała w związku małżeńskim.

16. W wyroku z dnia 10 stycznia 2019 r. (sygn. akt II CSK 371/18) Sąd Najwyższy uznał, że kierowanie powództwa przeciwko dzieciom osoby dochodzącej ustalenia płci nie jest konieczne, a wymóg występowania po stronie pozwanej rodziców wynika wyłącznie z procesowego trybu postępowania, gdyż **jedyną osobą posiadającą interes prawny w realizacji prawa osobistego do uzgodnienia płci jest podmiot tego prawa**. Wyrok Sądu Najwyższego zapadł na podstawie stanu faktycznego, w którym transpłciowa kobieta wystąpiła z powództwem o ustalenie płci, podając jednocześnie, że jest rodzicem kilkorga dzieci, w tym dwóch

małoletnich. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił jej powództwo w dniu 9 lutego 2017 r. (sygn. akt I C 50/16), gdyż powódka odmówiła pozwania swoich dzieci i wskazania ich danych. Sąd Apelacyjny w Łodzi, w wyniku apelacji złożonej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, w dniu 15 grudnia 2017 r. (sygn. akt I ACa 531/17) zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił powództwo.

17. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Apelacyjny w Łodzi wskazał, że przedmiotem postępowania w sprawie nie są prawa i obowiązki członków rodziny strony powodowej, lecz ustalenie płci znajdujące odzwierciedlenie w jej akcie urodzenia. Sąd Apelacyjny podkreślił, że: „nie podziela stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2013 r. wydanego w sprawie sygn. akt I CSK 146/13, iż w procesie o ustalenie przynależności do płci, wytoczonym przez transseksualistę mającego dzieci, po stronie pozwanej muszą wystąpić te dzieci. Zważyć należy, że wyrok sądu ustalający płeć rodzica nie stanowi podstawy do dokonania wzmianki dodatkowej w akcie urodzenia dziecka urodzonego przed uprawomocnieniem się tego wyroku. Orzeczenie to nie wpływa również na zakres praw rodzicielskich. Prawa i obowiązki dziecka wobec rodziców i rodziców wobec dziecka są takie same, bez względu na płeć dziecka i bez względu na płeć jego rodzica. Wydanie wyroku o ustaleniu płci nie wpływa zatem na stosunki prawne między rodzicem a dzieckiem – w aktach urodzenia dzieci osoby, która ustaliła płeć na podstawie art. 189 k.p.c. nie zachodzą bowiem żadne zmiany”.
18. Sąd Najwyższy stwierdził, że: „Charakter praw osobistych, w tym prawa do płci, przesądza o tym, że interes w ustaleniu płci lub ustaleniu jej zmiany ma wyłącznie podmiot tego prawa. Inaczej mówiąc, skoro zainteresowanym w funkcjonowaniu takiego prawa jest tylko podmiot tego prawa, to rozstrzygnięcie o płci lub jej zmianie powinno następować wyłącznie z udziałem tego podmiotu. Ewentualny wzgląd na dobro innych osób, w szczególności dzieci osoby dochodzącej stwierdzenia zmiany płci, może mieć jedynie znaczenie materialnoprawne, tj. dotyczy sfery zbadania zasadności żądania (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1991 r., III CRN 28/91, nie publ.) i nie stanowi o potrzebie udziału we właściwym postępowaniu tych osób (odmiennie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 grudnia 2013 r., I CSK 146/13, OSNC-ZD 2015, nr B, poz. 19), podobnie jak wzgląd na dobro wspólnych małoletnich dzieci małżonków może wpływać na ocenę zasadności żądania rozwodu (art. 56 § 2 k.r.o.), lecz nie uzasadnia ich udziału w procesie rozwodowym po którejś ze stron”.

III. Interes prawny w postępowaniu o ustalenie płci metrykalnej

19. Wbrew pogładowi Prokuratora Generalnego, w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie zachodzą rozbieżności co do wykładni przepisów prawa będących podstawą do orzekania w sprawach o ustalenie płci metrykalnej. **Sąd Najwyższy w wyroku z 10 stycznia 2019 r. (sygn. akt II CSK 371/18) rozstrzygnął definitywnie, że w postępowaniach tych bierną legitymację procesową mają wyłącznie rodzice strony powodowej, a w przypadku gdy nie żyją – kurator ustanowiony przez sąd.**
20. **Sąd Najwyższy orzekł, że interes prawny w realizacji prawa do uzgodnienia płci ma tylko osoba będąca podmiotem tego prawa.** Przesądza o tym charakter praw osobistych, w tym prawa do płci. Skoro zainteresowanym w funkcjonowaniu takiego prawa jest tylko podmiot tego prawa, to rozstrzyganie o płci lub jej korekcie powinno następować wyłącznie z udziałem tego podmiotu.
21. Współuczestnictwo konieczne bierne polega na tym, że w procesie konieczny jest łączny udział określonych podmiotów po stronie pozwanej (art. 72 § 2 i art. 195 § 1 i 2 k.p.c.), co może wynikać z istoty spornego stosunku prawnego lub z przepisu ustawy. Podłożem współuczestnictwa koniecznego wynikającego z istoty spornego stosunku prawnego są sytuacje, w których występująca między podmiotami więź w relacji do przedmiotu procesu jest tego rodzaju, że sąd może rozstrzygać o nim tylko wtedy, gdy każdy z tych podmiotów uczestniczy w procesie w charakterze strony (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2019 r., sygn. akt II CSK 371/18).
22. Wypracowana przez orzecznictwo praktyka wykorzystywania powództwa o ustalenie z art. 189 k.p.c. do uzgodnienia płci jest rozwiązaniem wypełniającym lukę prawną, a także narzucającym proceduralną konieczność występowania po stronie pozwanej rodziców powoda. Zgodnie z wykładnią przedstawioną przez Sąd Najwyższy, wskazanie rodziców jako osób mających występować po stronie pozwanej nie jest przejawem założenia, że rodzice osoby dochodzącej ustalenia płci są prawnie zainteresowani sposobem realizacji prawa do płci przez ich dziecko, lecz służy wyłącznie temu, aby formalnie dochować zasady dwustronności procesu.
23. Występowanie rodziców w charakterze pozwanych w sprawie z powództwa ich dziecka o ustalenie jego płci nie oznacza, że bez ich udziału nie można by rozstrzygnąć w tej sprawie z powodu ich powiązania z przedmiotem procesu, lecz wskazuje wyłącznie na to, że dzięki temu sprawa ta może być rozstrzygnięta w procesie jako takim. W przywołanym powyższej wyroku z 10 stycznia 2019 r. Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że kierowanie pozwu dodatkowo przeciwko dzieciom osoby dochodzącej ustalenia płci byłoby całkowicie bezzasadne.

24. Z uwagi na to, że polskie prawo nie przewiduje małżeństw osób tej samej płci, stan cywilny strony powodowej w postępowaniach w sprawie o ustalenie płci powinien być każdorazowo badany przez sąd. W praktyce osoby transpłciowe pozostające w związku małżeńskim decydują się na rozwiązanie go przez rozwód przed wytoczeniem powództwa o ustalenie płci.
25. Aktualnie w orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, że sprawy o ustalenie płci metrykalnej nie są sprawami ze stosunku pomiędzy rodzicami a dziećmi w rozumieniu art. 42 k.p.c. – takie stanowisko prezentują sądy w postępowaniach, gdzie pojawiła się kwestia tzw. umowy prorogacyjnej, o której mowa w art. 46 § 1 k.p.c. Stwierdzenie, że omawiane postępowania stanowią sprawy ze stosunków między rodzicami a dziećmi wyłączałoby tego rodzaju umowę. Tymczasem sądy apelacyjne, co do zasady, uchylają zaskarżone postanowienia o stwierdzeniu niewłaściwości na tej podstawie i stwierdzają, że sprawy o ustalenie płci metrykalnej nie należą do katalogu spraw ze stosunków pomiędzy rodzicami i dziećmi, potwierdzając tym samym dopuszczalność umownego ustalenia właściwości miejscowej sądu⁵.

IV. Podsumowanie

26. Uznanie, że przepisy prawa nakazują pozywanie dzieci i małżonka osoby transpłciowej w celu uzgodnienia płci, byłoby odejściem od ustabilizowanego dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w sprawach o ustalenie płci metrykalnej, w którym wypracowano minimalny standard poszanowania praw osób transpłciowych. Wyłączna legitymacja bierna rodziców – ewentualnie kuratora ustanowionego w ich miejsce – została potwierdzona orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2019 r. i jest konsekwentnie uwzględniana w postępowaniach przed sądami powszechnymi.
27. Z powyższego wynika, że nie zachodzi rozbieżność w orzecznictwie sądów w zakresie wykładni przepisów prawa i w związku z tym Sąd Najwyższy powinien

---

⁵ Przykładowo, w swoim postanowieniu z dnia 26 sierpnia 2021 r. (sygn. akt I Acz 333/21) Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi stwierdzającego swoją niewłaściwość miejscową (w sprawie tej Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość miejscową z analogicznych powodów, do których odwołał się Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie). W tożsamy sposób Sąd Apelacyjny w Łodzi rozstrzygnął następnie także inną – analogiczną – sprawę (zob. postanowienie SA w Łodzi z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt I Acz 737/21, niepubl.).

odmówić podjęcia uchwały w przedmiocie wskazanym przez Prokuratora Generalnego.

(-) Marcin Wiącek

(podpis na oryginale)

Załącznik:

- odpis niniejszego pisma.